

24 maart 2016 Avondmaalsviering
'Vader, in Uw handen beveel Ik mijn geest'
Bijbellezingen: Psalm 31, 1-6 en Lukas 23 33-46

Vanaf vanavond valt de duisternis in. Het wordt nacht over de wereld. Vanavond vierden wij dan wel het Avondmaal, zoals Jezus met Zijn leerlingen op die avond voorafgaande aan de sabbat het Avondmaal vierde... even een moment van diepe gemeenschap, wij zingen de lofzangen zoals Jezus dat ook met zijn leerlingen op diezelfde avond heeft gedaan en wij breken het brood met elkaar... maar alles staat in het teken van wat binnen de volgende uren zal gebeuren: Jezus zal worden gevangen genomen... hij zal worden verraden... in de steek gelaten... worden berecht... worden bespot... worden gemarteld... worden gedood. Het brood en de wijn die wij delen getuigen van de dood die spoedig voor Jezus zal intreden. Het donker van deze avond wijst vooruit naar de diepe duisternis die straks rondom het kruis zal intreden. Wij kijken vanavond vooruit... naar die duisternis... naar dat kruis waar Jezus de volgende dag Zijn lichaam en Zijn bloed voor ons heeft gegeven... maar vanuit die diepe duisternis... te midden van dat duivelse gelach en gespot horen wij Jezus prachtige woorden uitroepen, Zijn laatste woorden: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest!'

'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest!' Jezus vertrouwt Zich aan de hemelse Vader toe. Hij legt Zijn leven in handen van de hemelse Vader. Wonderlijk! Wat wonderlijk dat Jezus Zich zo toevertrouwt aan Zijn Vader. Aan Zijn Vader Die Hem zo in de duisternis had overgelaten aan de machten van het kwaad en de dood. Jezus vertrouwt Zichzelf toe aan Zijn hemelse Vader, terwijl Hij – zo getuigen de andere Evangelieschrijvers – zojuist nog tot Zijn Vader had geroepen: 'Waarom heeft U Mij verlaten?!' En dan toch: in Uw handen beveel Ik Mijn geest', 'aan Uw handen vertrouw Ik Mijn leven toe!' De diepe duisternis, de hevige pijn, het waarom dat Hij uitriep, de Godverlatenheid die Hij ervoer..., kunnen Hem niet verhinderen om Zich aan Zijn Vader toe te vertrouwen.

Jezus vertrouwt Zich toe aan Zijn Vader, want: de strijd is bijna ten einde. De wil van Zijn Vader is bijna volbracht. De wil van Zijn Vader, wat ook Zijn eigen diepste verlangen was, om de wereld in haar verlorenheid op te zoeken... om de duisternis door te gaan... om al die mensen die in de duisternis God zijn kwijtgeraakt en zichzelf zijn kwijtgeraakt... om al die mensen op te zoeken... God gaf geen routekaart om de weg tot Hem terug te vinden. Jezus wenkte vanaf een afstand u en mij niet terug. God daalde in Zijn Zoon *Zelf* af in die onbegrijpelijke duisternis van ons... Jezus ging die diepe duisternis door... maar Hij wist: die duisternis is niet het

einde... het kwaad heeft niet het laatste woord... de macht van de zonde en van de dood is bijna verbroken... nog even... hier ben Ik Vader!... in Uw handen beveel Ik Mijn geest! ... In gedachten zie ik een coach bij de finish staan, terwijl de door hem getrainde sporter vermoeid en afgemat aan komt rennen... die sporter, die jongen waar hij zoveel tijd en energie in heeft gestoken, die hij zo nauwlettend tijdens het hele parcours heeft gevolgd ...hij is bijna de eindstreep... de jongen kan eigenlijk niet meer... maar ze zien elkaar... de coach steekt zijn handen al uit... en de jongen ook... 'Ik heb het gehaald', zo beseft de jongen... en op de eindstreep laat hij zich vallen in de handen van zijn coach... Het is klaar... de finish is bereikt.

Jezus is de weg gegaan. En vanavond kijken wij al vooruit naar het moment waarop Hij bijna de eindstreep heeft bereikt. Jezus is de weg gegaan. De weg door de duisternis. De weg waarop Hij onze zonden heeft gedragen en de machten van de zonde en de dood heeft onttroond. Hij bleek Overwinnaar. Hij hield vol. God liet de mensen niet in het duister van het kwaad en de dood achter. God achtte de wereld niet reddeloos verloren. Gods Zoon ging de weg door de duisternis. De weg van Zijn volk. De weg van ons mensen. Daarom hoorden wij in de afgelopen weken ook telkens woorden uit de Psalmen van Israël in vervulling gaan. Psalmwoorden waarmee Israël tot God riep, waarmee zij tot God klaagde en haar verbijstering en verwarring tot uiting bracht, werden in Jezus vervuld. Enkele weken geleden hoorden wij woorden van Psalm 69 tijdens Jezus' kruisweg werkelijkheid worden. 'In mijn dorst hebben zij Mij zure wijn te drinken gegeven', zo zong de dichter van Psalm 69 bitter. Nu, Jezus dronk die zure wijn. Psalm 22 hoorden wij in de afgelopen weken meerdere keren werkelijkheid worden. De woorden 'Mijn God, waarom heeft U Mij verlaten?', precies zo door Jezus op de lippen genomen. Maar ook de woorden: 'zij hebben Mijn klederen verdeeld'. Al die bittere ervaringen van de psalmschrijvers, van het volk Israël werden door Jezus beleefd, doorleefd, in Zijn eigen lijdensweg opgenomen. En nu vanavond weer woorden uit een Psalm. Psalm 31: 'in Uw handen beveel ik mijn geest'. Weer een psalm vol van strijd, vol van pijn, vol van vragen hoe het mogelijk is dat... maar Psalm 31 is ook vol van hoop en verwachting. Vanuit de bittere pijn van de dichter klinkt ook hoop, vertrouwen, ja: 'in uw handen beveel ik mijn geest'. 'Ik leg mijn leven in Gods hand'. Jezus is deze bittere weg gegaan... al die verbijstering, verwarring en pijn die onze wereld eigen is, maakte Hij tot het Zijne... om ons van de aller-diepste pijn te verlossen: de zonde, onze gebondenheid en gevangenschap, het losgeraakt zijn van God.

Omdat Jezus deze weg is gegaan... omdat Hij deze weg tot het einde toe vol heeft gehouden en Zich door die pijn en dat waarom heen heeft

vastgeklampt aan Zijn Vader, Zich overgegeven heeft in de armen van Zijn Vader, 'in Uw handen beveel Ik Mijn geest'... roept Hij u en mij op om datzelfde te doen. Want voor ons is de weg tot de Vader nu geopend. Jezus is Zelf de weg waardoor wij naar de Vader mogen gaan.... Het brood en de wijn zijn de tekenen dat het is volbracht, dat er een nieuw begin is gemaakt. Wij mogen tot de Vader gaan. Wij mogen ons nu ook in de armen van God laten vallen. Wij mogen ons leven met alle onbeantwoorde vragen, met alle pijnlijke momenten en alle donkere plekken aan Hem toevertrouwen. Wij mogen Jezus nazeggen: 'in Uw handen beveel ik mijn geest, Vader', 'in Uw handen vertrouw ik mijn leven toe'. ... wij mogen die stap zetten, vanavond voor het eerst of weer opnieuw... omdat Jezus de weg heeft gelopen... ons op onze weg heeft ontmoet... ons aan de hand mee wil nemen... door de duisternis heen... tot Zijn Vader.

Avondmaal vieren, dat is gedenken. Dat is terugkijken en beseffen wat er is gebeurd om ons te redden. Maar Avondmaal vieren is ook: jezelf aan de Heere overgeven en aan Hem vertellen dat er niets belangrijkers voor je leven is dan wat Hij voor ons heeft gedaan. Avondmaal vieren, dat is jezelf overgeven... jezelf loslaten... jezelf verliezen... omdat je door Hem gezocht en gevonden bent. Avondmaal vieren is zeggen: 'aan U vertrouw ik mijn leven toe, Vader, omdat Uw liefde het is die mij heeft gered.

Ik hoop dat u en ik zich zo vanavond zullen overgeven aan de Heere. Ons leven in Zijn handen zullen leggen.. ... Ik sprak vorige week tijdens een huwelijks catechisatie-avond met enkele jongvolwassenen die binnenkort hopen te gaan trouwen ook over dat 'jezelf toevertrouwen aan de Heere'. Een van hen zei toen heel terecht: dat willen wij wel, wij willen wel geleid worden door Hem, maar dan wel het liefst binnen onze eigen gestelde kaders. Prachtig dat God dat Hij er altijd voor ons is en dat Hij ons leven leidt, maar dan wel op die manier dat ik straks wel een baan heb, en later ook een gezinnetje mag krijgen en dat ik enz.' ... Wat de toekomst bringe moge, mij geleid des Heere hand..., maar dan niet met gesloten ogen en liever ook niet naar een onbekend land... Het komt erop aan dat u en ik ons leven *echt* zullen toevertrouwen aan de Heere. 'In Uw handen beveel ik mijn geest', maar dan ook echt zo ons leven aan Hem overgeven. Ik zie helaas zoveel christenen – en misschien ben ik er zelf wel een van – die in een crisis komen met hun geloof, als zij iets op hun pad ontmoeten, als zij ziek worden, als zij werkeloos worden, als zij stress in het gezin krijgen, als zij iets niet ontvangen wat zoveel andere mensen wel hebben.... wij leven volgens zo'n hoge maatschappelijke standaard dat wij het zo moeilijk vinden als het anders loopt dan verwacht en wij heel snel God kwijt zijn... In uw handen beveel ik mijn geest? Aan Uw handen vertrouw ik mijn leven

toe...? Ik moet denken aan een christenbroeder uit Nigeria, een collegapredikant die ik eens mocht spreken. Zijn kerk was al vijf keer in de as gelegd door de vijanden... tientallen mensen uit zijn gemeente waren vermoord vanwege hun geloof... hij slaapt 's nachts in de auto, zodat vijanden hem niet kunnen vinden... maar hij vertrouwd zijn leven wel toe aan de Heere. Hij volgt Jezus, in de duisternis van zijn leven, – het stond toch al voorzeggend in de Bijbel dat dit met je kon gebeuren?, zo zegt hij.

Je leven echt toevertrouwen aan de Heere..., vanavond bij de Avondmaalstafel belijden dat dit het rustpunt is voor je leven...dat met Jezus' offer, met Zijn volbrachte werk alles over je leven is gezegd... en dat dit je leven tekent, vormt, houvast geeft en nieuw maakt. Dit brood en deze wijn is geen amuse, geen extraatje naast alle rijkdom waarmee je je leven al mag voeden en vullen. Hier is de zin van je leven, hier is je houvast, hier is de liefde te vinden die je nodig hebt. Hier is alles over je leven gezegd.

Jezus liet alles los... Hij doorleefde de duisternis tot op de bodem... en vertrouwd Zichzelf aan Zijn Vader toe. U en ik worden opgeroepen om vanavond met Hem die weg van Pasen te gaan. De duisternis door. Alles loslatend. Al die dingen die wij zo belangrijk vinden even niet. Wij kijken naar het kruis. Naar de Heere Jezus. En het kruis wijst naar boven. Naar het paradijs. Naar de hemelse Vader. Naar Diegene die vol verlangen met Zijn handen uitgestrekt bij de finish staat. Strek uw handen ook maar uit... en bidt maar in stilte met Jezus mee: Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest... aan Uw handen vertrouw ik mijn leven toe.'

*Als ik in gedachten sta
bij het kruis van Golgotha,
als ik hoor wat Jezus sprak,
voor zijn oog aan 't kruishout brak,*

*Op zijn kreet: "Het is volbracht,"
antwoordt mijn aanbidding zacht:
"Jezus, ook voor mij verwierf
Gij verlossing, toen Gij stierf."*

*Hoor ik, hoe het laatst van al
Hij zijn geest aan God beval,
weet ik ook mijn geest en lot
in de handen van mijn God.*

ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
tel. 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl